

Petició al globus

Un relat de: [Vicent Terol](#)

Durant uns segons, Samuel va accionar el cremador del globus, mantenint així els dos mil metres d'altura. Gaudia del paisatge format per camps de diverses tonalitats de verd, xicotets grups aïllats de cases i llacs de formes irregulars. Va agafar la mà de Cristina, la va mirar als ulls i, somrient, va dir:

—Vols casar-te amb mi?

Feia un mes que s'havia decidit a demanar-li matrimoni d'aquella manera tan especial. Sent pilot, anava a resultar senzill organitzar-ho tot per poder volar el dia previst. Ara flotaven en l'aire els dos, envoltats de calma i d'un silenci ocupat tan sols pel soroll del vent. En aquells instants tan intensos, Samuel va recordar com havia conegut Cristina passejant el seu bòxer pel parc. En dècimes de segon, va recórrer totes les fases d'una relació que complia ja el mig any: les converses sobre gossos, els intercanvis de gestos amables, la complicitat des del primer dia... De nou, va prémer la palanca i una sonora flama groga va tornar a calfar l'interior del globus.

Ella movia els ulls de forma nerviosa cap a totes parts, sense dir res. Tractava de comprendre allò i no ho aconseguia. Respirava de pressa i intentava omplir un buit als seus records, més enllà de l'olor del cloroform: el temps transcorregut des del segrest fins el desconcertant moment present.